

Sygn. akt III CNP 5/11

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku D. P.
przy uczestnictwie S. G.i innych,
o dział spadku, podział majątku dorobkowego i zniesienie współwłasności,
oraz w sprawie z wniosku R. B., P. B., A. Z. i L. Z.
przy uczestnictwie K. P.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi uczestniczki K. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 stycznia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 kwietnia 2008 r.

Uczestniczka K. P. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od wyroku Sądu Okręgowego w K. podnosząc, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniosła szkodę w postaci utraconych korzyści, jakie mogłaby uzyskać, gdyby w lokalu prowadziła działalność gospodarczą. Skarżąca podniosła także, iż doznała szkody w postaci niemożności sprzedaży lokalu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że do spełnienia przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest istnienie szkody w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie jest zatem wystarczające powołanie się w skardze na samo zagrożenie wystąpienia szkody, choćby było ono realne. Taki wniosek wynika z wykładni literalnej powołanego przepisu dokonywanej w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. art. 417¹ § 2 k.c., w których ustawodawca powtórzył zawarty w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zwrot „została wyrządzona szkoda”. Sformułowanie to świadczy o tym, że omawiana skarga przysługuje stronie tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona

szkoda (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09, niepubl., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110).

Tymczasem skarżąca nie powołała się na rzeczywistą, realną szkodę, która została już poniesiona przez nią na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, lecz na szkodę hipotetyczną, przyszłą. Uszło także uwagi skarżącej, że dokonany przez Sąd podział jest ekwiwalentny; wszyscy uczestnicy zostali rozliczeni według posiadanych udziałów, więc o szkodzie – także z tego punktu widzenia – nie może być mowy.

Okoliczność ta przesądza, iż w sprawie nie została spełniona przesłanka art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., a skarga uczestniczki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).